18/10/2019

Ας σκορπίζουμε σε όλους την αγάπη μας ανιδιοτελώς

/ Ορθόδοξες Προβολές

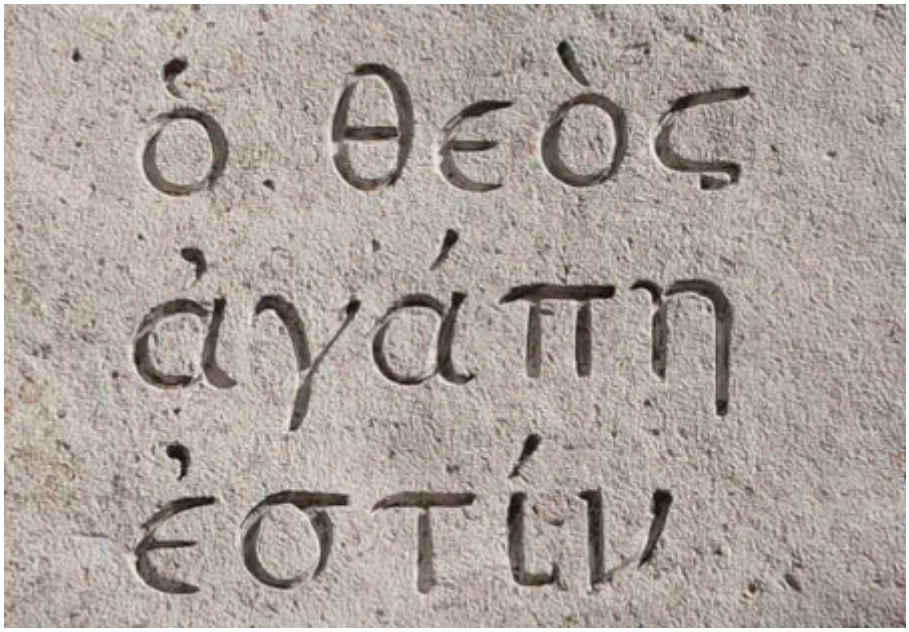

Υπεράνω όλων η αγάπη Εκείνο που πρέπει να μας απασχολεί, παιδιά μου, είναι η αγάπη για τον άλλο, η ψυχή του. Ό,τι κάνουμε, προσευχή, συμβουλή, υπόδειξη να το κάνουμε με αγάπη. Χωρίς την αγάπη η προσευχή δεν ωφελεί, η συμβουλή πληγώνει, η υπόδειξη βλάπτει, καταστρέφει τον άλλον, που αισθάνεται αν τον αγαπάμε ή αν δεν τον αγαπάμε και αντιδρά αναλόγως. Αγάπη, αγάπη, αγάπη! Η αγάπη στον αδελφό μας προετοιμάζει να αγαπήσουμε περισσότερο το Χριστό. Ωραίο δεν είναι;

Ας σκορπίζουμε σε όλους την αγάπη ανιδιοτελώς, αδιαφορώντας για την στάση τους. Όταν έλθει μέσα μας η χάρις του Θεού, δεν θα ενδιαφερόμαστε αν μας αγαπάνε ή όχι, αν μας μιλάνε με καλοσύνη. Θα νιώθουμε την ανάγκη εμείς να τους αγαπάμε όλους. Είναι εγωισμός να θέλουν οι άλλοι να μιλάμε με καλοσύνη. Ας μη μας στενοχωρεί το αντίθετο. Ας μη ζητιανεύουμε την αγάπη. Επιδίωξή μας είναι να αγαπάμε και να προσευχόμαστε με όλη μας την ψυχή για εκείνους. Τότε θα προσέξουμε ότι όλοι θα μας αγαπάνε χωρίς να το επιδιώκουμε, χωρίς καθόλου να ζητιανεύουμε την αγάπη τους. Θα μας αγαπάνε ελεύθερα και ειλικρινά από τα βάθη της καρδιάς τους χωρίς να τους εκβιάζουμε. Όταν αγαπάμε χωρίς να επιδιώκουμε να μας αγαπάνε, θα μαζεύονται όλοι κοντά μας σαν τις μέλισσες. Αυτό ισχύει για όλους.

Αν ο αδελφός σου σε ενοχλεί, σε κουράζει, να σκέπτεσαι: «Τώρα με πονάει το χέρι μου, το πόδι μου, πρέπει να το περιθάλψω με όλη μου την αγάπη». Να μη σκεπτόμαστε, όμως, ούτε ότι θα ανταμειφθούμε για τα δήθεν καλά, ούτε ότι θα τιμωρηθούμε για τα κακά που διαπράξαμε. Έρχεσαι εις επίγνωση αληθείας, όταν αγαπάεις με την αγάπη του Χριστού. Τότε δεν ζητάεις να σ’ αγαπάνε, αυτό είναι κακό. Εσύ αγαπάεις, εσύ δίνεις την αγάπη σου, αυτό είναι το σωστό. Από εμάς εξαρτάται να σωθούμε. Ο Θεός το θέλει. Όπως λέει η Αγία Γραφή: «…πάντας θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν»

«…μηδενί μηδέν οφείλομεν, ει μη το αγαπάν αλλήλους»

Όταν κάποιος μας αδικήσει μ’ οποιονδήποτε τρόπο, με συκοφαντίες, με προσβολές, να σκεπτόμαστε ότι είναι αδελφός μας που τον κατέλαβε ο αντίθετος. Έπεσε θύμα του αντιθέτου. Γι’ αυτό πρέπει να τον συμπονέσομε και να παρακαλέσουμε τον Θεό να ελεήσει κι εμάς κι αυτόν· κι ο Θεός θα βοηθήσει και τους δύο. Αν, όμως, οργισθούμε εναντίον του, τότε ο αντίθετος από κείνον θα πηδήσει σ’ εμάς και θα μας παίζει και τους δύο. Όποιος κατακρίνει τους άλλους, δεν αγαπάει τον Χριστό. Ο εγωισμός φταίει. Από κει ξεκινάει η κατάκριση. Θα σας πω ένα μικρό παράδειγμα.

Ας υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος βρίσκεται μόνος του στην έρημο. Δεν υπάρχει κανείς. Ξαφνικά ακούει κάποιον από μακριά να κλαίει και να φωνάζει. Πλησιάζει κι αντικρίζει ένα φοβερό θέαμα: μία τίγρις έχει αρπάξει έναν άνθρωπο και τον καταξεσχίζει με μανία. Εκείνος απελπισμένος ζητάει βοήθεια. Σε λίγα λεπτά θα τον κατασπαράξει. Τι να κάνει, για να τον βοηθήσει; Να τρέξει κοντά του; Πως; Αυτό είναι αδύνατον. Να φωνάξει; Ποιον; Κανείς άλλος δεν υπάρχει. Μήπως θα πάρει καμιά πέτρα να τήνε ρίξει στον άνθρωπο και να τον αποτελειώσει; «Όχι, βέβαια!», θα πούμε. Κι όμως αυτό είναι δυνατόν να γίνει, όταν δεν καταλαβαίνομε ότι ο άλλος που μας φέρεται άσχημα κατέχεται από τον διάβολο, την τίγρη. Μας

διαφεύγει ότι, όταν κι εμείς τον αντιμετωπίζομε χωρίς αγάπη, είναι σαν να του ρίχνομε πέτρες πάνω στις πληγές του, οπότε του κάνομε πολύ κακό και η «τίγρις» μεταπηδάει σ' εμάς και κάνομε κι εμείς ό,τι εκείνος και χειρότερα. Τότε, λοιπόν, ποια είναι η αγάπη που έχομε για τον πλησίον μας και, πολύ περισσότερο, για τον Θεό;

Να αισθανόμαστε την κακία του άλλου σαν αρρώστια που τον βασανίζει και υποφέρει και δεν μπορεί να απαλλαγεί. Γι' αυτό να βλέπομε τους αδελφούς μας με συμπάθεια και να τους φερόμαστε με ευγένεια λέγοντας μέσα μας με απλότητα το «Κύριε Ιησού Χριστέ», για να δυναμώσει με τη θεία χάρι η ψυχή μας και να μην κατακρίνομε κανένα. Όλους τους αγίους να τους βλέπομε. Όλοι μας μέσα φέρομε τον ίδιο παλαιό άνθρωπο. Ο πλησίον, όποιος κι αν είναι, είναι «σαρξ εκ της σαρκός μας», είναι αδελφός μας και «μηδενί μηδέν οφείλομεν, ει μη το αγαπάν αλλήλους», σύμφωνα με τον Απόστολο Παύλο. Δεν μπορούμε ποτέ να κατηγορήσομε τους άλλους, γιατί «ουδείς την εαυτού σάρκα εμίσησεν».

Όταν κάποιος έχει ένα πάθος, να προσπαθούμε να του ρίχνομε ακτίνες αγάπης και ευσπλαγχνίας, για να θεραπεύεται και να ελευθερώνεται. Μόνο με την χάρι του Θεού γίνονται αυτά. Να σκέπτεσθε ότι αυτός υποφέρει περισσότερο από εσάς. Στο κοινόβιο, όταν κάποιος φταίει, να μην του πούμε ότι φταίει. Να στεκόμαστε με προσοχή, σεβασμό και προσευχή. Εμείς να προσπαθούμε να μην το κάνομε το κακό. Όταν υπομένομε την αντιλογία του αδελφού, λογίζεται μαρτύριο. Να το κάνομε με χαρά.

Ο χριστιανός είναι ευγενής. Να προτιμάμε ν' αδικούμαστε. Άμα έλθει μέσα μας το καλό, η αγάπη, ξεχνάμε το κακό που μας κάνανε. Εδώ κρύβεται το μυστικό. Όταν το κακό έρχεται από μακριά, δεν μπορείτε να το αποφύγετε. Η μεγάλη τέχνη είναι, όμως, να το περιφρονήσετε. Με την χάρι του Θεού, ενώ θα το βλέπετε, δεν θα σας επηρεάζει, διότι θα είστε πλήρεις χάριτος.

Στο Πνεύμα του Θεού όλα είναι αλλιώτικα. Εκεί κανείς τα δικαιολογεί στους άλλους όλα. Όλα! Τι είπαμε; «Ο Χριστός βρέχει επί δικαίους και αδίκους». Εγώ εσένα βγάζω φταίχτη, έστω κι αν μου λες ότι φταίει ο τάδε ή η τάδε. Τελικά σε κάτι φταίεις και το βρίσκεις, όταν σου το πω. Αυτή τη διάκριση ν' αποκτήσετε στη ζωή σας. Να εμβαθύνετε στο καθετί και να μην τα βλέπετε επιφανειακά. Αν δεν πάμε στον Χριστό, αν δεν υπομένομε, όταν πάσχομε αδίκως, θα βασανιζόμαστε συνέχεια. Το μυστικό είναι ν' αντιμετωπίζει κανείς τις καταστάσεις με πνευματικό τρόπο. Κάτι παρόμοιο γράφει ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος:

«Όλους τους πιστούς οφείλομε να τους βλέπομε σαν ένα και να σκεπτόμαστε ότι στον καθένα από αυτούς είναι ο Χριστός. Και να έχομε για τον καθένα τέτοια

αγάπη, ώστε να είμαστε έτοιμοι να θυσιάσομε για χάρη του και τη ζωή μας. Γιατί οφείλομε να μη λέμε, ούτε να θεωρούμε κανένα άνθρωπο κακό, αλλά όλους να τους βλέπομε ως καλούς. Κι αν δεις έναν αδελφό να ενοχλείται από πάθη, να μην τον μισήσεις αυτόν· μίσησε τα πάθη που τον πολεμούν. Κι αν τον δεις να τυραννείται από επιθυμίες και συνήθειες προηγουμένων αμαρτιών, περισσότερο σπλαγχνίσου τον, μην τυχόν δοκιμάσεις και συ πειρασμό, αφού είσαι από υλικό που εύκολα γυρίζει από το καλό στο κακό. Η αγάπη προς τον αδελφό σε προετοιμάζει ν' αγαπήσεις περισσότερο τον Θεό. Το μυστικό, λοιπόν, της αγάπης προς τον Θεό είναι η αγάπη προς τον αδελφό. Γιατί, αν δεν αγαπάεις τον αδελφό σου που τον βλέπεις, πως είναι δυνατόν ν' αγαπάεις τον Θεό που δεν Τον βλέπεις; "Ο γαρ μη αγαπών τον αδελφόν αυτού, ον εώρακε, τον Θεόν, ον ουχ εώρακε, πως δύναται αγαπάν;"»

Ν' αγωνιζόμαστε να στέλνουμε την αγαθή μας διάθεση. Να έχομε αγάπη, πραότητα, ειρήνη. Έτσι βοηθάμε τον συνάνθρωπό μας, όταν κυριεύεται απ' το κακό. Μυστικά ακτινοβολεί το παράδειγμα, όχι μόνον όταν ο άλλος είναι παρών, αλλά κι όταν δεν είναι. Ν' αγωνιζόμαστε να στέλνομε την αγαθή μας διάθεση. Ακόμη και λόγια όταν λέμε για τη ζωή του άλλου, που δεν την εγκρίνομε, αυτός το καταλαβαίνει και τον απωθούμε. Ενώ αν είμαστε ελεήμονες και τον συγχωρούμε, τον επηρεάζομε –όπως τον επηρεάζει το κακό– κι ας μη μας βλέπει.

Να μην αγανακτούμε μ' εκείνους που είναι βλάσφημοι, αντίθεοι, διώκτες κ.λπ. Η αγανάκτηση κάνει κακό. Τα λόγια τους, την κακία τους να μισήσομε, τον άνθρωπο, όμως, που τα είπε να μην τον μισήσομε, ούτε ν' αγανακτήσομε εναντίον του. Να προσευχηθούμε γι' αυτόν. Ο χριστιανός έχει αγάπη και ευγένεια και φέρεται ανάλογα.

Όπως ένας ασκητής, χωρίς να τον βλέπει κανείς, ωφελεί τον κόσμο, διότι το κύμα της προσευχής του επηρεάζει τον άλλο, μεταφέρει το Πνεύμα το Άγιον στον κόσμο, έτσι κι εσείς να σκορπάτε την αγάπη σας, χωρίς να περιμένετε ανταπόδοση· με την αγάπη, την υπομονή, το μειδίαμα…

Η αγάπη πρέπει να είναι ακραιφνής. Και μόνον η αγάπη του Θεού είναι η ακραιφνής αγάπη. Στο πρόσωπο που μας κουράζει και μας δυσκολεύει η αγάπη πρέπει να προσφέρεται με απαλό τρόπο, χωρίς ο άλλος να καταλαβαίνει ότι κάνομε προσπάθεια για να τον αγαπήσομε. Και να μην πολυεκδηλωνόμαστε εξωτερικά, γιατί τότε τον κάνομε ν' αντιδρά. Η σιωπή σώζει απ' όλα τα κακά. Εγκράτεια της γλώσσης –μέγα πράγμα! Κατά ένα μυστικό τρόπο, η σιωπή ακτινοβολεί στον πλησίον. Να σας διηγηθώ μια ιστορία.

Μία μοναχή, που ήθελε πολύ την τάξη, είπε στον Γέροντα της αγανακτισμένη:

–Η τάδε αδελφή μας αναστατώνει στο μοναστήρι με τις δυσκολίες της και το χαρακτήρα της. Δεν μπορούμε να την υποφέρομε.

Κι ο Γέροντας απάντησε:
–Εσύ είσαι χειρότερη απ’ αυτήν.

Η μοναχή στην αρχή αντέδρασε και εξεπλάγη, αλλά μετά τις εξηγήσεις του Γέροντα το κατάλαβε και ευχαριστήθηκε πολύ. Της είπε, δηλαδή, ο Γέροντας:
–Ενώ εκείνη την κυριεύει το κακό πνεύμα και φέρεται άσχημα, κυριεύει κι εσένα, που είσαι τάχα σε καλύτερη κατάσταση, και σας παίζει και τις δύο. Η αδελφή έρχεται σ’ αυτή την κατάσταση χωρίς να το θέλει, αλλά κι εσύ με την αντίδρασή σου και την έλλειψη της αγάπης σου κάνεις το ίδιο. Έτσι ούτε κι αυτήν ωφελείς κι εσύ βλάπτεσαι.